

Карфиц

Улица „Данте“. Какво клише, помисли си, преди да отпие солидна глътка сироп „Гарлик“, или още дозата кодеин, примесен с дехидратиран чеснов прах. Не беше почитател на синтетиката. Други гълтаха аналгин, търкаха уморени очи с напудрен кокаинов пръст, полагаха малък усмихнат граал върху езика... Един професионалист никога не би си позволил това.

- Защо ме следите? – отекна в плакат на Children of Bodom гласът на преследваната сянка.

Не знаеше какво да отговори. Случваше му се постоянно, а никога не знаеше какво по дяволите се казваше в подобни ситуации. Как трябваше да отговори един сталкер, за да не се компрометира. Разбира се, най-удачно би било да се възмути. Порядъчните граждани биха реагирали точно така, нали: „Еби се, човече, що за параноя те гони!?!“. Но той мълчеше и аха-аха да позволи на уретрата си да го издаде. Не беше страх, а нещо още по-банално, някакъв атавистичен ужас от непознати, парадоксален по същността си, тъй като тъкмо на преследвача по презумпция му се приписваше ролята на не-приятел (ergo той следваше да плаши, а не обратното).

Субектът, като разбра, че не би могъл да скъси дистанцията с думи, реши да опита с крачки и плахо заситни към застиналия в мрака преследвач. Последният излезе от ступора си и му отвърна с празна бутилка Bacardi, която удобно се бе подала от кофата за разделно събиране на *Хартия, пластмаса и метал*. Прилепчето на етикета не предвещаваше нищо добро. А трябваше. Според легендата основателят на бранда подбрал летящия бозайник, защото носел добра поличба. Само че прилепите, които открил на покрива на бъдещата си фабрика, били плодоядни и никак не биха се впечатлили от шуртящата кръв, с която вече се къпеше логото върху и без друго червен фон.

- Ама защо го направихте, господине? – жалваше се жертвата.

И таз добра, помисли си. Телесна повреда. Същински прецедент. Нюхът му за така наричаните от него „човешки торби“ се бе изгубил някъде из софийската канализация, заедно с фасовете на минувачите, кондомите и миглите, които от време на време се ръсеха инцидентно като антипод на божествена манна върху обитателите на микрофауната. С три думи – наранил беше *човек*. Пълен провал. Начало на умствена деградация? Алцхаймер? Примеси в кафето? Във въздуха? Във водата? (Освен флуора.) Ето, дори в паник-ситуация умът му боксуваше в песчинките на конспирацията вместо да стигне до простичкото решение – първа долекарска помощ. Не знаеше как се прави, затова услуги на кървящия с шишенцето си сироп. Все пак, кодеинът беше произведен на морфина, спомни си, трябваше да облекчи болката. Размириса се на кръв и чесън. По прозорците се бяха накачулили човешки силуети.

- Казват ми Карфиц – обясни на пострадалия. – Помислих ви за нещо, което не сте.

- Обиждате ли ме?

- Така е, признавам. Те не са особено красива гледка. Единствено когато се пръскат. Тогава от тях остава само локва кръв. Но и тя не трае дълго. Обикновеният разтворител за боя върши чудеса.

Пострадалият рязко смени цвета си. От мраморно бяло лицето му премина към пурпурно. Ръката му посегна към подплатата на палтото, а след секунда вече стискаше флакон лютив спрей, с чиято помощ нокаутира за четвърт час току-що представилия му се господин Карфиц. „Що за име във всеки случай, вероятно на изнасилвач.“ Жертвата бързо си бе възвърнала предимството от първоначалния шок на преследвача, след като беше разпознат. Вече, можеше да се каже, бе и разпознаваем:

- Откъде накъде Карфиц? – заразително удареният с бутилка и още кървящ Човек Със Спрей.

- Умалително от Гвоздея – прохлипа запитаният, – етимологията е гръцка. Какво ви пука така или иначе? Аз бих се чупил вече, ако бях на ваше място.

На онзи не му се понрави отговорът и реши да пръсне още малко спрей върху Карфиц, който наистина се гърчеше като умален гвоздей, дори червейче. Ушите абсорбираха най-болезнено, затова Пулверизатора пръсна звучно в едното. След това закричи по късата улица и остави след себе си писъци на агония, затворени между гледащите фасадите си сгради. Силуетите зад прозорците продължаваха да декорират пейзажа. Те бяха бухалите на градската горичка.

Пулверизатора. Карфиц обичаше да картотекира неприятелите си, а този тип просто си беше изпросил челно местенце в черния му списък. Да го остави морав и пръхтящ наред гноясалата веничка на града, а именно – улица „Данте“, коптор на един никому познат ъндърграунд... И то посред нощ. Чисто посредничество в убийство. „Дали улица „Омир“ е сляпа“, припомни си остроумния белградски графит и побърза да се изправи, без разбира се да докосва пламтящото си лице и най-вече без да обръща внимание на ноздрите си, които бълваха секрети като кратерите на мощни вулкани бонсай. Разминавайки се на косъм с летящи от балконите саксии, ножици и арбалетни стрели, той задъхано се гмурна в безопасността на булевардите, оставяйки само със спомена за една вечер на лют провал, изключително и натрапчиво лют.

„Ако вечерта те опари, отпий глътка студено кафе.“ Карфиц формулираше поредния си лузърски афоризъм. Помагаше на самочувствието, но не и на *чувстването*, а в лицевата област такова съвсем липсваше.

„Огледалото е приятел“. Не и когато едното ти ухо е с форма и цвят на печена капия. Глътката студено кафе се лепна върху отразяващата повърхност под формата на мехуреста плюнка. Действие, с което Нарцис е можел да се разлюби за отрицателно време. Рибата от огледалото никога не излиза на повърхността навреме. Силвия Плат е знаела това. Карфиц плюеше ли, плюеше по реалността. Обилният слой слюнка размазваше контурите на отражението му и правеше нещата някак по-приемливи. Идеше му да напише стихотворение по този повод, но в еуфорията си просто изпсува.

Отседнал беше в хотел „Царевец”, нелегално и не без помощта на омразния му чичо Воскресенски. Стаята му беше с изглед към орлите и трафика. Обзавеждането – евтина реплика на късен барок, включваща „личното писалище” на княз Батенберг, както и други вещи с прочути ползватели мъртъвци. Тапетите с флорален мотив го разсейваха заради необичайното решение да се разположат в лист на Мьобиус отворени чашки на черни лалета, което придаваше на стаята атмосфера на загадъчен шизо кич. Това не се харесваше на Карфиц. Единствено таблото, окачено на една от стените с пирон от разпаднал се ковчег, му напомняше, че все пак можеше да нарече мястото свое скривалище. Обикновено корково табло с необикновено предназначение: тук висяха снимките на най-нещастните земни същества, чернобели фотографии на провинциални семейства, на които с разноцветни карфици бяха маркирани наричаните от простолюдието *плътеници*.

Карфиц използваше свой собствен термин. „Човешки торби” изразяваше достатъчно недвусмислено същността на неприятното недоразумение на природата, което за щастие в настоящето представляваше безвъзвратно отряла тенденция и въпреки това изискваше чистка. Защото десетките пришълци, заселили се в столицата след възвръщането на плътската си форма, събуждаха у него ловеца и възмездителя, здравата десница на човечеството, непризнаващо друга форма на съществуване освен поддаващата се на строго научно обяснение и притежаваща лесна за сглобяване анамнеза *à la* Дарвин.

С префинен жест забодe миниатюрна ръждива карфица с черна главичка в горния десен ъгъл на таблото. Наместо снимка, микрометричното жило пенетрира изсушено пеперони. Липсата на каквито и да било данни за *Пулверизатора* го влудяваше, но в същото време не можеше да насочи енергията си към друга мишена. Не и след случилото се на улица „Данте”. Реши да предприеме изчаквателна позиция и просто да обикаля града с надеждата носът му да подуши следа. Седна на писалището и топна писалката си в зеленикавото мастило. Едра сополива капка полетя към пода и безшумно се разби на нефритени пръски в ноктеното краче на екстравагантната мебел. Карфиц дълго обмисляше какво да напише, още повече – как да го напише, защото поради тънкото каналче на писалката почеркът му се доближаваше до Толкиновата азбука. Дневната му комуникация се изчерпваше с изпращането на едно единствено писмо, това до Господин Илик.

Достопочтени Илик,

Понастоящем София е обезчестена гробница. Опитите на Вашия скромн служител удрят на камък, който само мъртвец може да повдигне. След първоначалния успех с бръснарницата в квартал „Света Троица” карфиците ми прогресивно затъняват от неупотреба и съвсем скоро ще съм принуден да премина към мисия „Клуж-Напока”, където действа добре познатото ни Северно Звено. Ако се стигне дотам, разчитам на Вашата препоръка. В настоящия момент бих желал нещо повече – лична среща в столицата на България. Знаете къде съм отседнал, познавате и града. Причината да искам това от Вас е прозаична. Човешка пречка.

Очаквам Ви.

Ваш Карфиц, 23.03.1999г.

На излизане от „Царевецъ” портиерът го попита за самоличността му, а той за пореден път се убеди в тежестта на мистификацията си:

- Карфиц, пан Карфиц, полско е.

- О – въздъхна портиерският плъшок с вирната опашка, - а аз да ви помисля за взломаджия! По живо, по здраво!

Закрачи по „Иван Асен II”, където на има-няма дваисет крачки се намираше сладкарница „Кошер”. Малцина подозираха за съществуването ѝ, тъй като заемаше корпуса на бомбардирано здание, без табела или индикации за съществуване. С две думи – апокрифно място за среща с хора сенки. Сервитьорката веднага го позна и извади изпод бара руски самовар, от който потече пелинов абсент. В дъното, зад прокъсана велурена завеса, се намираше сепарето на Карфиц. Там вече го очакваха информатори.

- Надушихме твоя човек! Дребна риба, не бери грижи.

- Не може да бъде! Дори не съм ви давал поръчение...

- Знаем, но имаме свидетел от нея вечер. Знаеш, че Осите не те изпускат от поглед. Ние сме техните очи и уши.

- И ноздри – добави с ирония Карфиц, който все повече се чувстваше като морско свинче в лабиринт на луд учен. – И какво по-точно успяхте да надушите?

- Живее в една дупка наблизо. Притежава бутик за подправки. Единственото притеснително около особата му е една домашна оранжерия. Подозираме, че отглежда треволяк.

- Че какво притеснително в това. Освен ако...

- Освен ако какво?

- Освен ако не е баналната марихуана, а нещо непредвидено и опасно. Все пак, нещастникът ме напръска с лютив спрей. НИКОГА не бях изпитвал подобна агония. Оставете въпроса на мен, юрисдикцията на Осите е дотук. Имам нужда от малко лично пространство.

- Но...

- Без уговорки. Проблемът си е мой.

От информаторите останаха само дузина празни чаши и лист хартия, поел малцови изпарения и капки скъпоценен Black Label. На места мастилото се беше размазало, но адресът, който интересуваше Карфиц, се четеше и дори помнеше: Данте 7. Цифрата го притесни, кого беше сложил в седмия кръг флорентинският поет? Съгрешилите срещу

ближния, срещу Бога, срещу природата, срещу обществото... Колко енциклопедично, помисли си. Но картинката не беше пълна. Самоубийци. Дървета, приютили харпии. Призрачни сгради с очи на кукумявки. Горичка от бетон и плът. Кой беше всъщност Пулверизатора?

Ето че вече стоеше пред карминовата врата на приземния етаж, по обедно време и с комплект карфици, подаващи се от ревера. Не си направи труда да почука или позвъни. Шперц-карфицата влезе в действие. Веднага правеха впечатление липсата на естествена светлина и влажният задушен въздух на оранжерия. Насажденията започваха от дъното на коридора и продължаваха из целия сутерен, обхващайки килера, ваната и кухненската мивка. Флората беше окупираше цялото пространство и се изразяваше във всевъзможни сортове насаждения, но най-вече чили чушлета с различна форма, цвят и зрялост. Хипотетично съществуваха пътечки за преминаване, макар и да се откриваха под дебел слой плевели, охлювени черупки, стъклени останки от епруветки и други неприятни за настъпване неща. Карфиц изпита гадното усещане, че всяка негова грешна крачка ще бъде възмездена със садистичен капан. Най-много се притесняваше за лицето си, което още пазеше някой и друг мехур от инцидента с лютия спрей. Глътка „Гарлик” и смело напред, за друга формула в момента не се сещаше...

Изненадващо липсваха насекоми, затова пък през всеки тридесет секунди едва забележими дюзи в стените разпръскваха нещо като пестицид. Единствената видима мебел – масивно чугунено бюро – се открояваше наред с зеленината като погребален орган върху амвон на църква и Карфиц колебливо се насочи към него. Сграбчи намачканите листи, захвърлени върху земята:

Достопочтени Илик,

Обръщението се повтаряше дословно на всеки от листите, написано с различен почерк и дори мастило. Карфиц недоумяваше. Нима Пулверизатора следеше комуникацията му, нима бе наясно с личността му дълго преди да се сблъска през онази злощастна вечер? Омразата му се засилваше. Ако Илик разбереше за всичко това... Защото всеки можеше да допусне грешката да бъде забелязан, но не и *разпознат*. Досега името Карфиц му служеше като фасада, рядко доловима и въпреки това непроницаема. И за миг не бе помислял, че някой би бил достатъчно информиран да свърже двойките в петица, да разгадае морзовия код под бодовете на карфицата за далекосъобщения, да достигне чрез пионката до висшестоящото звено във веригата и така да я задави с подривния болт на шпионажа. И всичко това поради неговото собствено невнимание и вечното подценяване на противника. Но как иначе, когато последният трябваше да бъде просто торба от плът, 40-дневен отлежал сурогат с умопомрачено съзнание и беззащитен пред трезвата острота на смъртоносната карфица. Ето че вече си имаше работа с достоен противник, пред когото нямаше преднина, а дори напротив – от безпомощност бе назвал с псевдоним.

Откъм канализацията в банята се оригна хипопотам. Дори нещо повече – звук на хор от хипопотами, закусвали съчки. Карфиц стисна между устните си тънкия саркабан, който винаги носеше сгънат в крачолата си и с който можеше да изстреля карфица с гумена главичка на цели сто метра разстояние (силно редуцирани през последните месеци от

стековете Арда без филтър, с които Карфиц тровеше дробовите си). Тъмната баня вонеше на блато и съвсем буквално се беше превърнала в такова. От зелениясалото клекало се издигаше млад баобаб, ако не и нов, още по-непривичен за подобен хабитат дървесен вид. Изглежда звучите идваха изотдолу, а може би беше някакъв откачен опит за комуникация: „Здравей, сладкишче, падаш ли си леко нещо дендрофил?“ Нее, прехапа устни Карфиц, стига съм се филмирал! След което побърза да освободи водата от казанчето и бързо-бързо да заглуши корените на нещото, зловещо напомнящо в този момент на давец се в клоака паралитик, тъй като застоялата вода действително имаше жълтеникавия цвят на кенефна почва. Една карфица перверзно се впи в дебелата дървесна кора, предупредителен знак за последваща такава в артерия, очна ябълка или тестикул. Играта загрубаваше.

Напусна миниджунглата по светло и се отправи към хотела. Скоропостижно трябваше да телеграфира на Илик, но преди това се налагаше да измисли достоверна версия за това какво по дяволите се беше случило и как така някакъв си луд ботаник беше развъдил плевелите си до най-конфиденциалната възможна саксия, тази на Централното звено.

Още неизлязъл от улица „Данте“ беше пресрещнат от информатор – най-невзрачният от петимата му познати такива, с орфано пардесю и очила в стил Скорсезе, общо взето тъжна гледка.

- Не успя да го изненадаш, нали?

- Той изненада мен – въздъхна Карфиц, обръщайки кутийка Зебра с надеждата да изпада някоя и друга девствена клечка. – Такава ми била кармата.

- Ха, карма! Едва ли. Не те предупредихме, но този тип си пада малко дънна риба.

- Как така?

- Ами, лесно се крие в пясъка...

- Каквото и да означава това. Да не забравяме, че някои дънни риби са доста тромави. Зависи от водата. Това неговото местенце си е чисто блато, мирише ми на застояло.

- И така да е, отваряй си очите. Знаеш, нашите са фасетъчни и въпреки това понякога пропускат важни детайли.

- Ти затова ли ме причакваше, да ми се оплакваш?

- Всъщност не. Господин Илик те очаква в Кошера. Каза да ти предам.

И изчезна яко дим, точно както се беше появил, а Карфиц се стрелна подобно на съсирек към хипертрофиралото кардио, каквото представляваше със сгучаещия Господин Илик неговото иначе така безметежно сепаре. Когато пристигна, завари

последния видно отегчен, малко потиснат и с мундшук между устните, давещ се в ароматния дим на тумбесто наргиле.

- Фиц – прокашля се той, - сядай, сядай.

- Дано не сте ме чакали дълго.

- Хайде по-фамилиарно, да си говорим на „ти”, става ли?

- Трудно би било, знаете, навици...

- Ох, добре тогава. Наистина ми се искаше да те предразположа – и в този момент отпрати към сервитюрката някакъв отработен сигнал, защото тя се гмурна под барплота и отново се появи на повърхността с шнорхел от две черни сламки и антикварна дървена кутийка енфие.

Илик любезно отказа сламките и с мефистофелски плам в очите отвори кутийката, като да беше ковчежето с Мойсеевите скрижали.

- Шмъркай. Ама леко, иначе не отговарям. Нямах си представа как ще те отнесе...

Същинска манна небесна, помисли си Карфиц, но нямаше как, облажи се.

- Хм, какво, Пресвета Дево На Тревите И Синтетиката Марийо, е това? – имаше чувството, че гърлото му е дупката, през която Вергилий е превел Данте в пъкъла, макар да беше по близко до усещането за коцентрат от чушлета, размазан садистично от една менторска ръка върху нежната му лигавица.

- Тихо, тихо. Запуши си хлабавата уста и слушай, защото тъкмо с нея си започнал да забиваш карфици в обратна посока, чак ретините ти са заприличали на игленици, ето колко късоглед си станал! Това нещо тук – и посочи адската кутийка – не е нищо друго освен стрито на прах чили. Сорт Infinity – уточни, - някакви англичани го открили съвсем случайно, докато кръстосвали различни сортове, хич не им пукало за Дарвин, Галапагос и прочие. Сега целият западен свят ликува. Чувал ли си за скалата на Сковил? Не?

Карфиц опита да разтвори устни, но пещта отвътре вече бе пресушила всяка молекула вода.

- Това е нещо като Рихтер на вкусовите земетресения – продължи инквизиторът, - индикатор за лютост. Индийците си имат Бхут Джолокия, идеално чили за добавка към гранатите им, но при все не толкова демонично колкото линкълнширското Infinity. За твое огромно съжаление. Infinity... *и ще пребъда аз през вечността, надежда всяка тука оставете!*

Настъпи мълчание, разкъсано от сподавените стонове на обречения на може би вечни мъки страдалец. Илик, верен на името си, пропускаше звука без угризение през флешовете на двете си уши.

- *През вечността* – повтори, сякаш искаше да натърти клишираността на фразата. – И дали твоята душа не е вече посято в някой от деветте кръга семенце Infinity, очакващо телесната ти кончина. Върви и разбери. Улица „Данте”, номерът ти е известен.

В този момент думите се превърнаха в дъхав вишнов дим. Абсолем се бе произнесъл.

Сълзящ, хълцащ и с по-малко от промил алкохол в кръвта, Карфиц за втори път се намери в чернотилската оранжерия на Пулверизатора, този път на здрачаване, интерлюдията, която предхождаше активизирането на уличните наблюдатели и размърдването на бухалските им глави. Мястото изглеждаше коренно променено: зеленината бе отстъпила на жълтеникава леш, на скелети от листни жили и стърчащи стебла, а от екзотичните видове се бяха съхранили само цветовете, спаружени като клошарски дрипи наред ботанически холокост. Призраци на някогашна плодовитост, от почвата бяха поникнали стотици глухарчета. Под тежките грайфери на Карфиц сякаш нарочно гъби праханки се пръскаха и от погребелните им урни оставаха само апокалиптични печати върху рохкавата почва. Също като човешките торби, помисли си, пълни с кървав спомен за битие.

Единствено чугуненото бюро беше опазено от всеобщото разложение, еволюционно доказателство за предимствата на неживата материя пред (погре)балната суетня на Идените цветя, налягалите по земята махмурлии, върху които продължаваше да се излива коктейл от пестициди под познатата форма на газов душ. Липсваха само акордите на Шопен, които да съпроводят купчината стволоче, листа и гной към селенията на постпразничната подпочвеност. А може би липсваше Смъртта, за да поведе под съпровод на Сен-Санс префинени орхидеи, невзрачни плевели и кръвожадни венерини мухоловки в един финален танц, отворен за местните неживи до първия слънчев лъч. Но не приликата на бюрото с гробница привлече вниманието на Карфиц, а намиращият се върху него лист хартия, осветен от пулсираща луминесцентна тръба и попил кървавите петна на телесно мастило. Текстът гласеше:

До убиенца с карфици в очите

Можеше да е предназначено единствено за него, не се усъмни в това. Обърна листа и зачете:

Последното ти писмо искрено ме развесели. Акцията в „Света Троица”, издирването на човешки торби, прикритието... Всичко това беше необходим фарс, убиване на времето чрез убиване на същества, превишили своето. Централното звено действа на принципа на психологическия експеримент. Единствено по този начин можем да сме сигурни в резултата. А в случая той е неоспорим – твоята карфица неутрализира мимикрията на така наречената от теб „човешка пречка” (всъщност – наши алтернативен агент със същата задача като твоята). Конфронтацията беше въпрос на време. Победата ти, резултат от краен непрофесионализъм и рисково поведение, силно ни разочарова. Вследствие считаме експеримента за неуспешен и прекратяваме юрисдикцията си над действията ти с всички следващи от това неблагоприятни последици.

Илик

Мамка му, процеди през зъби. Инстинктивно се насочи към дървото в банята, поело единствената оставена от предходното му посещение видима следа. Не беше приятна гледка.

От отворието на фаянсовото клекало се подаваше човешки торс, чиито ръце като изути гумени ръкавици висяха разтегнати, оплели пръсти в нещо, наподобяващо бръшлянови секс-белезници от снаряжението на Отровната Айви. Някъде около ханша плътта преливаше в осмолена дървесна кора, която продължаваше надолу в безкрайно коренище. На Карфиц не му отне дълго, за да открие смъртоносната карфица. Едва сега позволи на предчувствието си да се материализира и категоричният въпреки завоалирания стил текст от посланието на Илик да му отвори очите за една малко закъсняла истина. *Дървото беше Пулверизатора*. Но мимикрия не беше подходящата дума. По-скоро идеална метаморфоза, чийто междинен стадий се проявяваше с целия си ужас едва в смъртта. Смърт, настъпила с умисъл за едно обикновено сплашване. Тогава и не подозираше, че отровата във връхчето на „предупредителната“ карфица убиваше нещо повече от бъдеща купчина брикети за камина. Кой би могъл да предположи?

Унесен в мислите си, Карфиц не усети как външната врата се отвори и в оранжерийното гробище нахлу цяло стадо плътеници, хора от квартала, както обичаше да ги нарича. Когато долови присъствието им, вече беше късно, оставаше му единствено да придърпа огромна саксия с облечен в латекс кактус, която да му служи за барикада и така да затвори поне за миг подстъпа към банята, съвсем в духа на събитията лишена от лукса да притежава прозорец, вентилационна шахта или дори зарешетено прозорче за утеха.

Ето че беше оставен на съдбата, изоставен безвъзвратно от педантите към Централното звено, предоставен за храна на човешките торби, негова доскорошна ловна плячка... Кактусът упорито удържаше фронта, но докога? Модифициран за BDSM удоволствия с безбройните си вагини и бодли, рано или късно щеше да се пренасити на кофите кръв, в каквито се превръщаха натрапниците след най-малкото убождане. Карфиц трябваше да действа. Само дето в главата му беше каша, обувките му бяха затънали в тинест мокет от миазми, а сърцето му препускаше в лоените ритми на атеросклерозата. Наложил се да глътне сироп. Наложил се да повтори и потрети глътката. Наложил се да изпразни цялото шишенце в устата си и да го хвърли в кенефа, заслушан в ударите на куха пластмаса по тръбата.

И тогава Изходът го удари в мозъка. Надвеси се над мястото за *изхождане* и издърпа анемичното тяло на отровения кентавър Нес, на мъртвия Игдрасил с клони в царството на миризливите изпарения, корпус – в царството на антропоморфните изроди и корени, впили се дълбоко в подземното царство на клоаката. Именно на корените можеше да благодари. За да премине през тясно пространство октоподът приема формата на отворието, коренището – напротив – е жадно за експанзия. Карфиц само можеше да гадае за пропорциите на мрежата от подземни тунели, които, обзаложи се, Пулверизатора ползваше вместо входната си врата. Защо през онзи съдбовен ден не беше се възползвал от тях оставаше загадка. Може би беше подценил противника си, може би бе искал да се наслаждава на недоумението му от липсата на човешко

присъствие, да докаже превъзходството си чрез едно незабележимо воайорство под формата на декор.

Смъртта ти, резултат от крайна самонадеяност и рисково поведение, силно ни разочарова. Вследствие на това считаме експеримента за неуспешен и те обявяваме за умрял, започна да съчинява Карфиц, докато повръщаше сироп в дупката, в която само след миг се готвеше да изчезне. Надяваше се да го отведат далеч от тук, тунелите, да го отведат на километри разстояние, до непознат град, където карфиците се използваха от шивачите, лютия спрей от военните, където дърветата си бяха дървета, а хората – просто хора.